

Nr 25.

Ankom till riksdagens kansli den 4 april 1946 kl. 5 em.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om tillägg till slutstadgandet i lagen den 20 oktober 1939 (nr 732) med särskilda bestämmelser angående tillfällig vattenreglering.

Genom en den 8 mars 1946 dagtecknad proposition, nr 154, vilken hänvisats till lagutskott och behandlats av andra lagutskottet, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll, föreslagit riksdagen att antaga följande förslag till

L a g

om tillägg till slutstadgandet i lagen den 20 oktober 1939 (nr 732) med särskilda bestämmelser angående tillfällig vattenreglering.

Härigenom förordnas, att till slutstadgandet i lagen den 20 oktober 1939 med särskilda bestämmelser angående tillfällig vattenreglering skola fogas de bestämmelser som nedan angivas.

Denna lag — — — Svensk författningssamling.

Där beslut, som innefattar tillstånd till tillfällig vattenreglering enligt denna lag, meddelats innan förordnande som i 1 § sägs upphör att gälla, skall, ändå att beslutet icke dessförinnan vunnit laga kraft, vad i lagen stadgas alltjämt äga tillämpning med avseende å regleringen. Har, innan tiden för meddelat tillstånd gått till ända, ansökan inkommit om tillstånd till reglering enligt 3 kap. vattenlagen, äge vattendomstolen, på ansökan som inkommit inom samma tid, meddela tillstånd till fortsatt tillfällig reglering, dock ej för längre tid än till dess tre år förflutit från det förordnandet upphörde att gälla.

Har i annat fall ansökan om tillstånd enligt denna lag inkommit till vattendomstolen innan förordnande som i 1 § sägs upphör att gälla, äge vattendomstolen jämväl därefter meddela tillstånd i enlighet med vad i lagen stadgas, om det finnes vara av avsevärd betydelse för kraftförsörjningen, och skola lagens bestämmelser alltjämt äga tillämpning å reglering, vartill tillstånd sålunda gives.

Beträffande de skäl som åberopats till stöd för lagförslaget får utskottet, i den mån redogörelse därför ej lämnas här nedan, hänvisa till propositionen.

Genom lag den 20 oktober 1939 infördes med anledning av krigsutbrottet vissa särskilda bestämmelser angående tillfällig

vattenreglering. Enligt 1 § i denna lag äger Konungen vid krig eller krigsfara, vari riket befinner sig, eller eljest under utomordentliga, av krig föranledda förhållanden för viss tid eller tills vidare förordna, att vad i lagen är stadgat om meddelande av tillstånd till tillfällig vattenreglering skall äga tillämpning. Förordnande må dock, under tid då riksdagen är samlad, ej meddelas utan dess samtycke. Meddelas förordnande då riksdagen ej är samlad, kräves för att det fortfarande skall gälla, att det godkännes av nästföljande riksdag. I samband med lagens utfärdande har Kungl. Maj:t med riksdagens samtycke genom särskild kungörelse meddelat dylikt förordnande att gälla tillsvidare.

Syftet med ifrågavarande lagstiftning var att snabbt bereda möjlighet till ökat tillgodogörande av vattenkraft och därigenom till besparingar i förbrukningen av kol och annat bränsle. Lagen innefattar av denna anledning betydande lättnader i förhållande till vattenlagens regler beträffande förutsättningarna och villkoren för sådan vattenreglering som avses med lagen liksom rörande förfarandet.

Vid lagens tillkomst förutsattes, att åtgärder, som skulle medföra varaktiga olägenheter eller som skulle vara förenade med större kostnader, icke komme att vidtagas, då genom lagen åsyftades att vinna endast en tillfällig ökning av vattenkraften. Lagen erhöll emellertid en i vissa hänseenden vidare tillämpning än sålunda förutsatts. Med stöd av lagen företogos även mera betydande regleringsåtgärder beträffande mycket stora vattenmagasin. Med hänsyn härtill skedde genom lag den 17 juni 1943 vissa ändringar i lagen för att bättre tillgodose de allmänna och enskilda intressen som kunde bli lidande genom dylika större regleringsföretag. Därefter ha i samband med överarbetning av vattenlagens stadganden om s. k. regleringsavgift motsvarande bestämmelser i 1939 års lag undergått ändring genom lag den 12 maj 1944. I sin nuvarande lydelse ha de materiella bestämmelserna i 1939 års lag i huvudsak följande innebörd.

Enligt 2 § i 1939 års lag må — utan hinder av vad i 2 kap. 3 § första stycket vattenlagen stadgas — för bättre utnyttjande av vattenkraft tillstånd meddelas till tillfällig reglering av avrinningen ur sjö eller annan vattensamling eller i vattendrag, därest sådan åtgärd prövas ur allmän och enskild synpunkt medföra fördel som väsentligt överväger därmed förenade olägenheter. Tillståndet gives av vattendomstol och skall enligt 3 § i 1939 års lag meddelas för viss tid, högst tre år. Efter framställning därom äger vattendomstolen ändra övriga villkor för tillståndet eller föreskriva nya villkor, när det finnes påkallat. I fråga om tillfällig reglering som berör någon av de största sjöarna eller eljest är av synnerlig omfattning skall emellertid frågan om företagets tillåtlighet underställas Kungl. Maj:ts prövning under samma förutsättningar som eljest gälla enligt 4 kap. 13 § vattenlagen.

Beträffande villkoren för vattenregleringen i övrigt stadgas i 4 § i 1939 års lag, att om vattenregleringen kan antagas medföra avsevärt men för fisket, fiskeavgift skall utgå enligt vad i 2 kap. 10 § vattenlagen sägs. Avgiften skall erläggas från och med det halvår, då tillståndet först tages i anspråk.

Kan vattenregleringen antagas medföra avsevärt men för den bygd som beröres av företaget eller är den båtnad som vinnes av stor betydelse, skall enligt 7 § i 1939 års lag s. k. regleringsavgift utgå för företaget med skäligt belopp, minst tvåtusen och högst femtontusen kronor för år, från och med det halvår då tillståndet först tages i anspråk. Avgiften skall enligt nämnda lagrum utgå för tillgodoseende av sådant allmänt ändamål beträffande bygden som avses i 4 kap. 15 § vattenlagen. Detta innebär att medlen skola användas för tillgodoseende av allmänna behov beträffande den bygd som beröres av företaget, såsom jordbrukets främjande eller beredande av tillgång till elektrisk kraft eller eljest för befolkningens behov.

För skada och intrång genom vattenregleringen skall ersättning utgå enligt 9 kap. vattenlagen. För icke tillgodogjord vattenkraft, som på grund av 1939 års lag tillfälligt tages i anspråk, behöver dock i regel ersättning ej lämnas.

Vad i 3 kap. vattenlagen är stadgat om vattenreglering med tvångsdelaktighet skall jämlikt 6 § i 1939 års lag icke äga tillämpning på tillfällig reglering, men är regleringen uppenbart till nytta för annan som utnyttjar vattenkraft, är denne dock pliktig att lämna skäligt bidrag till kostnaden för regleringen.

I processuellt hänseende stadgas i 8 §, att vattendomstolen, där det kräves för undvikande av dröjsmål med vattenregleringen, äger att vid meddelande av tillstånd därtill uppskjuta prövningen av uppkomna ersättningsfrågor till senare tidpunkt. Jämväl fastställandet av fiskeavgift och regleringsavgift må uppskjutas till lämplig tidpunkt. Kan det antagas, att någon sakägare kommer att lida skada eller intrång, som medför svårighet för honom att vinna sin utkomst eller att fullgöra honom åvilande förpliktelser, skall dock ersättning till honom helt eller delvis fastställas på förhand. Beloppet kan således bestämmas preliminärt. Härjämte har föreskrivits, att vattendomstolen även eljest i avbidan på närmare utredning må utdöma belopp, som med hänsyn till omständigheterna kan anses skäligt, i avräkning på det skadestånd som slutligen bestämmes. I övrigt skall vattenrättsdomaren tillse, att ersättning bestämmes så snart ske kan. Ersättning, som bestämmes i penningar, må fastställas att utgå för år eller del av år, så länge regleringen varar, med rätt för vattendomstolen att höja eller sänka ersättningen, om skäl därtill äro. I överensstämmelse med den princip som ligger till grund för bestämmelserna i 9 kap. 66 och 67 §§ vattenlagen har stadgats, att vattendomstolens beslut i ersättningsfråga skall omedelbart gå i verkställighet som om det vunnit laga kraft, därest sökanden begagnat sig av tillståndet till vattenreglering. Vattendomstolen eller överinstans må dock förordna, att verkställighet tills vidare ej skall äga rum. Vad som i enlighet med vattendomstolens beslut nedsatts hos länsstyrelsen eller guldits i annan ordning må ej återkrävas.

I övrigt stadgas bl. a. i 13 § första stycket i 1939 års lag, att befogenhet att meddela interimistiska beslut, som i 11 kap. 46 § vattenlagen tillerkänts

vattenrättsdomaren för där angivna fall, skall tillkomma honom jämväl i fråga om tillfällig vattenreglering.

Frågan om den fortsatta tillämpningen av 1939 års lag har aktualiserats av *vattenfallsstyrelsen* i skrivelse till Konungen den 27 augusti 1945. I denna skrivelse har styrelsen hemställt om ändringar i vattenlagen för att vinna snabbare prövning av frågor om tillämnade utbyggnads- eller regleringsföretags tillåtlighet. Styrelsen framhöll därvid önskvärdheten av att vattendomstolen vid ett tidigt skede av domstolsbehandlingen kunde få vid större anläggningar meddela preliminära byggnadslov med utdömande i förskott av ersättning för de skador, som de i samband därmed medgivna byggnadsarbetena beräknades medföra. I fråga om 1939 års lag yttrade styrelsen, att kraftförsörjningen under åtskilliga år framåt komme att arbeta under trycket av de svårigheter, som skapats genom kriget och den fortsatta bränslebristen. Krafttillgången väntades med stor säkerhet bliva knapp under tiden från hösten 1946 till hösten 1948. Det vore därför av stor betydelse, att lagen komme att kunna användas under åtminstone denna tid. För vårt lands kraftförsörjning under krigsåren hade lagen i fråga varit av oerhörd betydelse. Några nämnvärda olägenheter torde icke till följd av densamma ha åsamkats kraftföretagen motstående intressen. Alla skäl syntes därför även tala för att den tillfälliga lagen inarbetades i vattenlagen och därmed bleve en för framtiden gällande beståndsdel av denna.

Utlåtanden över vattenfallsstyrelsens skrivelse avgåvos av ett antal myndigheter och sammanslutningar. För innehållet i dessa utlåtanden redogöres å s. 6—8 i propositionen.

Den 23 november 1945 anmälde chefen för justitiedepartementet vattenfallsstyrelsens skrivelse i statsrådet, varvid han framhöll, att det syntes böra övervägas, huruvida icke 1939 års lag nu borde upphävas och en återgång sålunda ske till förkrigsförhållandena på detta område. Det syntes emellertid föreligga skäl för en översyn av vattenlagens bestämmelser för att utröna, om icke medgivande till utbyggnads- eller vattenregleringsföretag skulle kunna meddelas efter ett snabbare förfarande utan att motstående intressen trädde för nära. Härvid borde särskild uppmärksamhet ägnas möjligheten att tillämpa deldom i ansökningsmål. I samband härmed borde även utredas ett av vattenöverdomstolen upptaget spörsmål om deldom beträffande rättegångskostnad i vattenmål. Vid utredningen borde jämväl prövas, huruvida en inarbetning i viss utsträckning av 1939 års lag i vattenlagen kunde befinnas ändamålsenlig. Enligt Kungl. Maj:ts bemyndigande tillkallades härefter särskilda sakkunniga, statssekreteraren A. G. Walin, tillika ordförande, ledamoten av riksdagens andra kammare K. J. B. Andersson, advokaten N. C. W. Berggren, ledamoten av riksdagens andra kammare N. O. Jönsson, direktören C. F. Kleman, hovrättsassessorn K. O. Riben, kraftverksdirektören J. Å. Rusck och ledamoten av riksdagens andra kammare G. T. Skoglund, för att biträda med utredning av nu angivna frågor. Det skulle enligt statsrådsprotokollet ankomma på de sakkunniga att i första hand till behandling upptaga frågan

om upphävande av 1939 års lag jämte därav föranledda spörsmål samt att utan dröjsmål framlägga särskilt förslag härom.

Till fullgörande av den uppgift, som i första hand ålagts dem, ha de sakkunniga med skrivelse den 15 januari 1946 överlämnat en promemoria med utkast till lag om tillägg till slutstadgandet till 1939 års lag.

I promemorian ha de sakkunniga — efter en redogörelse för det aktuella bränsle- och kraftläget (s. 8—11 i propositionen) — utvecklat sina allmänna synpunkter på frågan om fortsatt tillämpning av 1939 års lag (s. 11 och 12 i propositionen). De sakkunniga ha härvid icke ansett sig kunna förorda någon bestämd tidpunkt, då Kungl. Maj:ts förordnande den 20 oktober 1939, att vad i lagen är stadgat om meddelande av tillstånd till tillfällig vattenreglering tillsvidare skall äga tillämpning, bör upphöra att gälla.

Ehuru de sakkunniga sålunda icke i nuvarande läge velat föreslå, att 1939 års lag sättes ur tillämpning, ha de ansett behöfligt att uppmärksamma vissa spörsmål, som bliva aktuella då detta skall ske. I fråga om redan beviljade provisoriska regleringar komme det sålunda med säkerhet att i åtskilliga fall visa sig önskvärt att kunna förlänga deras giltighetstid i avbidan på att tillstånd enligt 3 kap. vattenlagen skulle kunna meddelas. Dessutom syntes man vara nödsakad räkna med att det ur nationalekonomisk synpunkt kunde bli angeläget att i viss utsträckning snabbt fullfölja en del regleringsprojekt som vid tiden för förordnandets upphävande alltjämt befunno sig på ansökningsstadiet. I syfte att förebygga, att med hänsyn till dylika förhållanden hinder skulle anses möta att överhuvud upphäva förordnandet den 20 oktober 1939, oaktat en betydande begränsning av lagens tillämpning skulle vara möjlig, ha de sakkunniga ansett sig böra framlägga förslag till vissa särskilda övergångsbestämmelser. Dessa bestämmelser ha av de sakkunniga ansetts lämpligen böra upptagas såsom ett tillägg till slutstadgandet i lagen. Det av de sakkunniga utarbetade förslaget till sådant tillägg innehåller först ett stadgande, att om beslut, som innefattar tillstånd till tillfällig vattenreglering enligt lagen, meddelats innan Kungl. Maj:ts förordnande enligt 1 § i lagen upphört att gälla, vad i lagen stadgas alltjämt skall äga tillämpning med avseende å regleringen i fråga, ändå att beslutet icke dessförinnan vunnit laga kraft. Inkommer, innan tiden för tillståndet gått till ända, ansökan om tillstånd till reglering enligt 3 kap. vattenlagen, skall vattendomstolen äga, på ansökan som inkommit inom nämnda tid, meddela tillstånd till fortsatt tillfällig reglering enligt 1939 års lag, dock ej för längre tid än till dess tre år förflutit från det förordnandet upphörde att gälla. Vidare stadgas, att där ansökan om tillstånd enligt denna lag inkommit till vattendomstolen, innan förordnande som i 1 § sägs upphörde att gälla, vattendomstolen jämväl därefter må meddela tillstånd i enlighet med vad i lagen sägs, om det finnes vara av avsevärd betydelse för kraftförsörjningen, och skola lagens bestämmelser alltjämt äga tillämpning jämväl å reglering, vartill tillstånd sålunda gives.

Beträffande den närmare motiveringen till förslaget får utskottet hänvisa till s. 13—17 i propositionen.

Över promemorian med tillhörande lagförslag ha efter remiss utlåtanden avgivits av vattenöverdomstolen, samtliga ordinarie vattenrättsdomare ävensom den extra vattenrättsdomaren vid Norrbygdens vattendomstol, kammarkollegiet, kommerskollegium, vattenfallsstyrelsen, lantbruksstyrelsen, statens bränslekommission samt länsstyrelserna i Jönköpings, Kronobergs, Älvsborgs, Värmlands, Örebro, Kopparbergs, Gävleborgs, Västernorrlands, Jämtlands, Västerbottens och Norrbottens län ävensom av Sveriges industriförbund, svenska vattenkraftföreningen och Motala ströms regleringsförening u. p. a. Dalälvens vattenregleringsföretag, Faxälvens regleringsförening u. p. a. och Indalsälvens regleringsförening u. p. a., vilka jämväl erhållit tillfälle att avgiva utlåtande, ha meddelat, att de ansluta sig till vad svenska vattenkraftföreningen anfört. Lantbruksstyrelsen har vid sitt utlåtande fogat yttranden av fiskeriintendenterna i sötvattensdistrikten. Utlåtandet från länsstyrelsen i Örebro län var åtföljt av yttrande från statens lantbruksingenjör i länet. För innehållet i utlåtandena lämnas redogörelse å s. 18—23 i propositionen.

Föredragande departementschefen, statsrådet Zetterberg, har i propositionen anfört:

»Såsom redogörelsen visar har 1939 års lag varit till utomordentlig nytta för landets kraftförsörjning under krisåren. Den verkställda utredningen och yttranden över promemorian giva också vid handen, att det icke ännu är möjligt att sätta lagen ur tillämpning. Det är emellertid uppenbart, att detta bör ske så snart förhållandena det medgiva. Lagen är otvivelaktigt förknippad med vissa olägenheter ur rättssäkerhetssynpunkt, även om dessa efter 1943 års ändringar reducerats i hög grad. Och för vattendomstolarna medför lagen ett extra arbete som med hänsyn till deras arbetsbalans i övrigt är menligt. Frågan om att sätta lagen ur tillämpning torde dock kunna upptagas till närmare övervägande tidigast under förra hälften av år 1947. Man lär därför få räkna med att det av Kungl. Maj:t med riksdagens medverkan givna förordnandet om lagens tillämpning måste få gälla åtminstone till den 1 juli 1947.

För att mildra övergången när förordnandet upphäves och samtidigt möjliggöra att förordnandet upphäves något tidigare än eljest skulle kunna ske ha de sakkunniga i sin promemoria föreslagit vissa övergångsbestämmelser.

I förslaget behandlas först den verkan som, efter det förordnande enligt 1 § upphört att gälla, skall tillkomma ett tidigare meddelat tillstånd till tillfällig vattenreglering, för vilken tiden vid nämnda tidpunkt ännu icke gått till ända. I detta hänseende föreslås en bestämmelse, att lagen skall gälla oaktat beslutet icke dessförinnan vunnit laga kraft. Bestämmelsen har icke föranlett någon erinran i yttrandena och torde vara lämplig.

Vidare ha de sakkunniga föreslagit en särskild bestämmelse för det fall, att den som erhållit regleringstillstånd enligt 1939 års lag tillika begär tillstånd till permanent reglering enligt vattenlagen. Syftet med denna bestämmelse är att möjliggöra sådan förlängning av förstnämnda tillstånd som

erfordras för att den tillfälliga regleringen utan avbrott skall kunna avlösas av den permanenta. Enligt förslaget skall i dylikt fall tillstånd kunna lämnas till fortsatt reglering enligt 1939 års lag, dock ej för längre tid än till dess tre år förflutit från det förordnandet om lagens tillämpning upphörde att gälla. Sveriges industriförbund och svenska vattenkraftföreningen ha hemställt om sådan ändring i förslaget på denna punkt, att möjligheten att förlänga meddelade regleringstillstånd i de åsyftade fallen kommer att stå öppen utan tidsbegränsning. Vad nämnda sammanslutningar anfört har emellertid icke övertygat mig om lämpligheten av att frångå de sakkunnigas förslag. Det är angeläget, att de tillfälliga regleringarna avvecklas och ersättningsfrågorna slutgiltigt regleras inom rimlig tid, och sådan tidsbegränsning som de sakkunniga föreslagit är otvivelaktigt ägnad att i sin mån framvinga en allvarlig strävan från sökandens sida att avsluta den utredning som erfordras för att erhålla tillstånd till permanent reglering enligt vattenlagen. Självfallet böra också vattendomstolarna vara försedda med arbetskrafter så att de kunna avdöma målen. En betydande förstärkning har på senare tid ägt rum.

Till sist upptager de sakkunnigas förslag en bestämmelse, som ger vattendomstolen möjlighet att jämväl i vissa fall, när ansökan enligt 1939 års lag inkommit innan förordnandet om lagens tillämpning upphörde att gälla, meddela tillstånd efter denna tidpunkt i enlighet med vad i lagen sägs. Såsom en särskild förutsättning härför har utöver vad 1939 års lag innehåller upptagits, att meddelande av tillstånd till tillfällig reglering skall vara av avsevärd betydelse för kraftförsörjningen. Extra vattenrättsdomaren vid Norrbygdens vattendomstol har mot förslaget i denna del anmärkt, att det syntes innebära en motsägelse att vid en viss tidpunkt sätta 1939 års lag ur tillämpning, därför att behov av densamma ej längre ansåges föreligga, och samtidigt förutsätta, att kraftsituationen fortfarande kan kräva meddelande av nya tillfälliga regleringstillstånd. Gentemot denna anmärkning må erinras, att behovet av att låta förordnandet enligt 1 § alltjämt gälla försvinner, om lagen innehåller erforderliga övergångsbestämmelser. Det föreligger sålunda i denna del en växelverkan och knappast någon motsägelse. De sakkunnigas strävan att åstadkomma en successiv avveckling av lagens tillämpning synes mig välgrundad.

Vattenrättsdomaren i Norrbygdens vattendomstol har hemställt om den ändringen i bestämmelsen, att — sedan det enligt 1 § i lagen meddelade förordnandet upphört att gälla — fortsatt behandling av inkomna ansökningar om tillstånd till tillfällig reglering skall medgivas endast beträffande ansökningar, om vilka vattenrättsdomaren före nämnda tidpunkt utfärdat kungörelse. Syftet med ändringen skulle vara att förebygga tillströmning av undermåliga ansökningar under tiden närmast innan förordnandet upphör att gälla. Den extra vattenrättsdomaren vid domstolen har — för den händelse prövning av ansökningar om tillstånd till nya tillfälliga regleringar skall överhuvud kunna ifrågakomma efter förordnandets upphävande — uttalat sig i samma riktning, varvid han även framfört tanken, att man i stället för att fordra, att kungörelse skall ha utfärdats före upphävandet, skulle kunna

kräva, att ansökningen skall ha inkommit viss tid dessförinnan. För min del vill jag icke förorda någon ändring av de sakkunnigas förslag på denna punkt. Mot tanken att göra möjligheten till fortsatt behandling av inkomna ansökningar beroende av om de blivit kungjorda, innan förordnandet om lagens tillämpning upphörde att gälla, vill jag framhålla, att en sådan ordning skulle innebära, att möjligheterna för vattenrättsdomaren att med större eller mindre skyndsamhet hinna behandla inkomna ansökningar skulle bli avgörande för frågan om en sökande skulle kunna få sin ansökan sakligt prövad eller ej, något som principiellt sett är föga tilltalande. De sakkunnigas ståndpunkt att i stället låta betydelsen av tillfällig reglering i varje särskilt fall vara avgörande synes mig vara bättre grundad. Risken för att vattendomstolarna, om övergångsbestämmelserna i denna del få det innehåll som de sakunniga föreslagit, skulle bli överlupna av undermåliga ansökningar torde vara ringa. Några svårigheter för vattendomstolarna att utan nämnvärt besvär utmönstra otillräckligt grundade ansökningar torde i allt fall icke uppkomma.

Vattenrättsdomaren i Norrbygdens vattendomstol har yttrat, att de sakkunniga genom sist berörda bestämmelse i lagutkastet syntes ha velat möjliggöra en fortsatt praxis med en från förarbetena till 1939 års lag avsevärt avvikande rättstillämpning. Härmed torde åsyftas det förhållandet, att lagen ursprungligen — såsom framgår bl. a. av dåvarande departementschefens uttalanden vid lagrådsremissen — huvudsakligen avsåg att möjliggöra provisoriska regleringar med relativt begränsade verkningar. En vidsträcktare tillämpning får emellertid anses ha blivit sanktionerad genom de år 1943 företagna ändringarna i lagen. De uttalanden som gjordes i förarbetena till 1939 års lag i dess ursprungliga lydelse torde därför icke kunna åberopas mot de nu föreslagna övergångsbestämmelserna.

Att såsom extra vattenrättsdomaren vid Norrbygdens vattendomstol ifrågasatt begränsa giltighetstiden av de tillstånd, som här äro i fråga, till tre år från det förordnandet om lagens tillämpning upphörde att gälla, synes mig icke tillrådligt. För att tillstånden skola få praktisk betydelse måste de kunna gälla viss tid från det tillstånd gives, vilket kan dröja något. Jag vill emellertid framhålla, att den längsta tid för tillfällig reglering, som genom ett och samma beslut kan medgivas, enligt lagen är tre år, och något beslut om förlängning kan enligt förslaget icke meddelas i de fall som här avses.

Såsom av det anförda framgår ansluter jag mig i fråga om övergångsbestämmelsernas sakliga innehåll helt till vad de sakkunniga föreslagit. I enlighet härmed har inom justitiedepartementet upprättats förslag till *lag om tillägg till slutstadgandet i lagen den 20 oktober 1939 (nr 732) med särskilda bestämmelser angående tillfällig vattenreglering.*»

Lagrådet har lämnat förslaget utan erinran.

Utskottet.

Utskottet har ej funnit anledning till erinran mot det genom propositionen framlagda lagförslaget.

Det torde icke vara möjligt att nu angiva någon bestämd tidpunkt, då för-

ordnandet om tillämpning av 1939 års lag bör upphöra att gälla. Då såsom föredragande departementschefen anført lagen otvivelaktigt är förenad med vissa olägenheter ur rättssäkerhetssynpunkt och medför en extra arbetsbelastning för vattendomstolarna, bör enligt utskottets mening lagen icke äga tillämpning längre än som nödvändigtvis påkallas med hänsyn till de förhållanden för vilka lagen ursprungligen avsetts.

På grund av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att riksdagen måtte bifalla förevarande proposition.

Stockholm den 4 april 1946.

På andra lagutskottets vägnar:

ÅKE HOLMBÄCK.

Vid ärendets behandling ha närvarit

från första kammaren: herrar *Holmbäck, Hage, Sten*, fröken *Andersson**, herrar *Nils Elowsson, Hallagård** och *Carl Eric Ericsson**;

från andra kammaren: herrar *Olouson* i Västerås, *Hellbacken**, *Hermansson**, fru *Johansson*, herrar *Larsson* i Östersund, *Osterman*, *Andersson* i Gisselås och *Carlsson* i Bakeröd.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.
